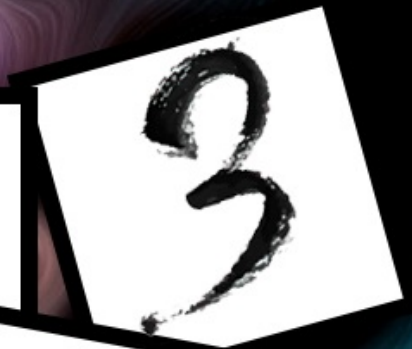

သွေး
ပြေစရာ

NYAY

- ချက် - ချက် - ချက် - ချက် -

(စက္ကန့်ရွှေ့လျားသံ)

ကမ္ဘာနဲ့အဝန်းမှာ စစ်စက္ကန့်ပြည့်တိုင်း ဘောလုံးကွင်း တစ်ကွင်းစာ ပမာဏရှိတဲ့ သစ်တော တစ်တောနှုန်း ခုတ်လှဲခံ နေရတယ်ဆိုတာ

သင်သတိထားမိပါရဲ့ လား...

တစ်ဖက်ဖော်ပြပါစာကို သင်ဖတ်နေတဲ့ ကိုး စက္ကန့် အချိန်အပြီးမှာ ပဲ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဘောလုံးကွင်းကိုးကွင်းစာ နေရာပမာဏရှိတဲ့ သစ်တောတွေ အမှန် တကယ် ခုတ်လှဲခံလိုက်ရပါပြီ...

အခန်း (၁)

‘မြစ်... မြစ်ထဲမှာ ငါးတွေ လို့...’

ကောင်လေး တစ်ယောက် က မြစ်ထဲ ဆင်းရေချိုးနေရင်းကနေ အမောတကောတက်လာပြီး သူတွေ . တဲ့သူတိုင်းကို အရူး တစ်ယောက် လို ပြောနေသည်။

‘ဟင်...’

‘ဟယ်...’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို...’

လူတော် တော် များများ အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားကြသည်။

ငါးတွေ ခဲ့ကြောင်းကို မြစ်ဆိပ်ကနေ အပြေးလာပြောသူ ချာတိတ်ကိုလည်း မယုံတဝက် ယုံတဝက်နှင့် ကြည့်နေပြီး မှင်တက်အံ့ဩနေကြသည်။

တကယ်တော့ သူတို့ အရမ်းဝမ်းသာသွားကြတာပါ...။

ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကျောက်ရုပ်တွေ လို ဆွံ့အငြိမ်သက် သွားကြတာပါ...

‘လာဗျာ... ကျုပ်တို့ ငါးမမြင်ဖူးတာ ကြာပြီ... ကျုပ်တို့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ပြောခဲ့ကြ တာတော့ ငါးဆိုတာ အမြီးတွေ ၊ ပါးဟပ်တွေ ၊ အကြေးခွံတွေ နဲ့ ရေထဲမှာ လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်သွားတဲ့ သတ္တဝါဆိုပဲဗျာ... မြန်မြန် သွားဖမ်းရအောင်... တော် ကြာ လွတ်သွားမှ မတွေ့ ဖူးပဲ ဖြစ်ကုန်လိမ့် မယ်...’

‘ဟေ့လူ... နေဦး... ခင်ဗျား သွေးပူပြီး အသေဖမ်းမလို့လား... နောက်လူတွေ ပါ ကြည့် လို့ရအောင် ကျုပ်တို့ အရှင်ဖမ်းရလိမ့်မယ်...’

အဲလိုနဲ့ လူတွေ မြစ်ဆိပ်ဆီ ရောက်သွားကြသည်။

ငါးကို အသည်းအသန်ရှာကြသည်။

သူတို့ နေည့်ခန်းတွေ ထဲမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တွေ ကတော့ Today latest News အ ဖြစ် လူသားလိုက်ပါသွားသော အာကာသယာဉ်တစ်စီး ပလူတိုဂြိုဟ်ပေါ် အောင်မြင်စွာ ဆင်းသက်နိုင်ကြောင်း...။

အသံထက်မြန်သည့်ကားများ ဈေးကွက်ထဲ မကြာမီရောက်ရှိတော့မှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကား မှာ မိမိသွားလိုသည့်နေရာကို Enter တစ်ချက်ခေါက်ပေးလိုက် ရုံနှင့်

ဘေးကင်းစိတ်ချရသော ယာဉ်မောင်းစနစ်ဖြင့် သူ့ဘာသာအလိုအလျောက် မောင်းနှင်မည် ဖြစ်သော ကြောင့် ယာဉ်မတော် တဆထိခိုက်မှု များ မရှိနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် လမ်းများ ၏ ကွန်ပျူတာပိုင်းဆိုင်ရာ Version များ ကို တော့ မြှင့်တင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း...။

ပန်းများ ၏ မျိုးဗီဇကို မြှင့်တင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်သည့် နည်းပညာတစ်ခု စမ်းသပ်အောင်မြင် သွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် မိမိနစသက် ရာ ပန်းပွင့်ကလေးများ ကို အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ် တိတိ ခြောက် သွေ့ညှိုး နွယ်ခြင်းမရှိအောင် အလှထားနိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း... စသဖြင့် သတင်းအထူး အဆန်းများ ထုတ်လွှင့်ပြသကလျက်ရှိသော် လည်း လူများ အဖို့တော့ ထိုသတင်းများ ဟာ ဘာမှ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်လှတော့ ...။

သူတို့တွေ ချင်သည်မှာ ရေထဲမှာ လူးလူးလွင့်လွင့်ကူးခတ်နေမည့် ချစ်စရာငါးကလေး တစ်ကောင်တစ်လေကိုပါ...။

တကယ်တော့ သူတို့လူသားတွေ ကံဆိုးကြသည်။

ရှေးခေတ်ကြီးတွေ ရဲ့ ဉာဏ်ပညာနည်းပါးမှု ၊ တဇ္ဇတ်ထိုးခေါင်းမာ လက်စွမ်းပြမှု ၊ ကိုယ်ကျိုး ရှာ ပိဿ မလောဘတွေ ကြောင့် ဒီမြေ၊ ဒီရေ၊ ဒီနိုင်ငံဟာ ဖန်လုံအိမ်အာနိသင် ဓာတ်ငွေ့ထုတ်စက် ရုံတွေ ၊ ရွှေလုပ်ငန်းတူးဖော်ရေး ၊ သတ္တုရှာဖွေရေး စီမံကိန်းတွေ ၊ ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်း ဒဏ်တွေ ပိပြီး တောတောင်စိမ့်စမ်း သဘာဝအရင်းမြစ်တွေ လုံးဝလုံးဝ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါ ပြီ...။

ပြဒါးဆိပ်ပျော်ဝင်မှု မြင့်မားလာတဲ့ မြစ်ချောင်းတွေ ထဲ ငါးတွေ မရှိတော့တာလည်း ကြာခဲ့ ပြီပေါ့...။

ဟော... အခု ကြည့်စမ်း...။

မြစ်ထဲကို ငါးတစ်ကောင်ရောက်လာပြီ... တဲ့...

ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာကောင်း လိုက်တဲ့ သတင်းတစ်ခုပါလဲ...။

ဒါဟာ သဘာဝအရင်းအမြစ်တွေ ပြန်လည်ဖွံ့ဖြိုး လာတော့မယ့်

ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပုံ တစ်ခုလေ လား။

လူတွေ အားလုံး ကတော့ မြစ်ဆီကို လိုက်သွားကြပြီး ငါးကို နတ်သမီးဖမ်းသလို နုနုဝါဝါ ဖမ်းနေကြသည်။ အော်ဟစ်ဆူညံ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

သိပ်မကြာ...။

သူ တစ်ယောက် ရဲ့ ဖန်ဖလုံထဲ ငါးကလေး တစ်ကောင်ပါလာသည်။

‘ဟေး... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...’

‘ဟာ... လှလိုက်တာ ...’

‘အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ...’

ရေထဲမှာ ငါးလေးယက်ကန် ယက်ကန် ကူးခတ်နေသည်ကို လူတွေ အားလုံး အံ့အား တသင့်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ဟုတ်ပါတယ်...

ဒါဟာ... မြစ်ထဲကို ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ ၃၀၁၃ ခုနှစ် ရဲ့

ငါးကလေးတစ်ကောင်ပါ...

အခန်း (၂)

ဟက်ခရိုမိုက်(စ်)ရင်ပြင်တွင် နိုင်ငံတော် သမ္မတ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်များ ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ ၊ ပြဇာတ်ဆရာ၊ ကဗျာဆရာမများ ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ ၊ နယ်ပယ်အသီးသီးမှ ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ် များ ရောက်ရှိနေကြပြီး...

သူတို့နိုင်ငံ သူတို့လူမျိုးတွေ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်၊

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ် လူငယ်လေး တစ်ယောက် အလာကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ဟုတ်ပါတယ် . . .။

အဲဒီ ကောင်လေးက လူဦးရေသန်းခေါင်စာရင်းရမှတ်တမ်းမှတ်ရာများ အရ သူတို့လူမျိုး တွေ ရဲ့ နောက်ဆုံးကြွင်းကျန်ခဲ့မယ့် လက်ကျန်လူရွယ်လေး တစ်ယောက် ပေါ့. . . ။

ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်မှ ခေါင်းခဲစရာ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ. . . ဒါပေမဲ့ ဒီပြဿ နာဟာ အခုမှ ပြုန်း စားကြီးရောက်ရှိလာတဲ့ ပြဿ နာတော့ မဟုတ်ပါဘူး. . .

ဟက်ခရိုမိုက်(စ်)ရင်ပြင်မှာ တော့ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲထိပ်တန်း ပုဂ္ဂိုလ်များ မိမိတို့လူမျိုး တွေ ကမ္ဘာ ပေါ်ကနေ မျိုးသဉ်းပျောက်ကွယ်တော့မယ့် အခြေအနေကို (သိပ်အထူးအဆန်းကြီးမဟုတ်သော် ငြား) အေးတိအေးစက် ဆွေးနွေးနေကြသည်။

သမ္မတက အရင်စပြော၏ ။

‘ကဲ. . . အခုတော့ ဒီပြဿ နာဟာ ကျွန်တော် တို့ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်လာ ခဲ့ပါပြီ. . . ဒါဟာ အခုမှ ပြုန်းစားကြီးရောက်လာတဲ့ စိန်ခေါ်မှု တော့ မဟုတ်ပါဘူး. . . ကျွန်တော် တို့ နိုင်ငံဟာ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်မှု မြင့်မားတဲ့ နိုင်ငံ၊ ပညာတတ်တွေ ပေါများ တဲ့ နိုင်ငံ. . . ဒါကြောင့် အထူး သဖြင့် မိန်းမတွေ ဟာ ပညာကို ကြိုး စားသင်ယူကြပြီး အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းနောက်ကို ချည်း လိုက်ကြတဲ့အတွက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကလေးမွေးဖို့တွေ စိတ်မဝင်စားကြတော့ပါဘူး. . . ။

ကျွန်တော် တို့ နိုင်ငံမှာ ကလေးမွေးဖွားနှုန်းကျဆင်းခဲ့တာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် တစ်ထောင် ၂၀၁၃ လောက်ကတည်းကပါ. . . ’

သမ္မတရဲ့ စကားကို လူသားအရင်းအမြစ် ကျွမ်းကျင်ပါရဂူက ဆက်ဆက်ပြောကြားသည်။

‘မှန်ပါတယ်. . . လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် တစ်ထောင် ၂၀၁၃ မှာ ကတည်းက သုတေသန

ပညာရှင် တွေ ဟာ သီအိုရီတစ်ခုခုပြပြီး သတိပေးကြေငြာခဲ့ဖူးပါတယ်... အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော် တို့ဆီမှာ ကလေးသူငယ်ဦးရေ ၁၆.၆ သန်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံဟာ တစ်အိမ်ထောင်ကလေးတစ် ယောက် နှုန်းပဲ ယူရမယ်ဆိုတဲ့ One Child ဥပဒေမရှိပါဘူး... အဲဒီ လို ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံမှာ တော့ အခု မိန်းမပြတ်လပ်မှု ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ... ထားပါတော့ အဲဒါက သူတို့နိုင်ငံရဲ့ ကိစ္စပါ...

အခု ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံအကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ပညာတတ်တွေ ပေါများ လွန်းတဲ့ အတွက် လူတွေ ဟာ ဦးနှောက်နဲ့ အရာရာစဉ်းစားချင့်ချိန်လာကြပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုမှု နောက် ကျတာတွေ ၊ ပဋိသန္ဓေ တားဆေးသုံးစွဲမှု တွေ ကြောင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ် က စပြီး ၂၆.၆ သန်းရှိတဲ့ ကလေး သူငယ်ဦးရေဟာ စက္ကန့်တစ်ရာပြည့်တိုင်း...'

'ဟုတ်ပါတယ်... စက္ကန့်တစ်ရာပြည့်တိုင်း တစ်စစီလျော့နည်းလာလိုက်တာ ကျွန်တော် တို့ခေတ် ၃၀၁၃ အရောက်မှာ တော့ ကျွန်တော် တို့မှာ ... ကျွန်တော် တို့ လူမျိုးတွေ ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော အသက်အငယ်ဆုံး မျိုးဆက်အ ဖြစ် အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ် လူငယ်လေးတစ် ယောက် ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်...'

လာရောက်စုရုံးနားထောင်နေကြသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ အာမေဒိုတ်သံများ ထွက်လာသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ဒါဟာ တကယ့်အ ဖြစ်အပျက် တစ်ခုပါလား... အခုလို တရားဝင်ထုတ် ဖော်မကြေငြာခင်ကတည်းက ကောလာဟလမျိုးစုံတော့ ထွက်နေပါသည်။

သန်းရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတဲ့ ဟောဒီနိုင်ငံမှာ ကလေးသူငယ် လုံးဝမရှိတော့ဘူး... တဲ့... အသက်အငယ်ဆုံး လူသားကိုပြုပါဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ပဲ ကျန် တော့တာ... တဲ့... နာမည် က ဗာဏူး... တဲ့...

အခုတော့ သမ္မတကိုယ်တိုင်က ဟက်ခရီမိုက်(စ်)ရင်ပြင်မှာ လူထုကို တရားဝင်အသိပေး လိုက်ပါပြီ...

လူသားအရင်းအမြစ်ပြတ်လတ်မှု က အတော် လေးကြီးကျယ်လာခဲ့ပြီ... ဆေးပညာတိုးတက်ပြောင်းလဲလာမှု ... သြဂိုက်အစားအစာများ စားသုံးလာမှု ၊

မှန်ကန်နည်းစနစ်ကျစွာ နေထိုင် ရှင်သန်လာမှု တို့ကြောင့် လူသားတွေ သက်တမ်းစေ့နေနိုင်လာကြတာမို့ ဒီနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဘိုးကြီးအဘွားကြီး အပေါဆုံး နိုင်ငံ ဖြစ်လာသည်။

ဘယ်သွားသွား အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများ ကိုသာ ထင်မြင်တွေ့ ရပေလိမ့်မည် ။ တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်မယ်ဆိုလျှင် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စစ်မက်ရေး ရာ၊ အနုပညာအဆင့်အတန်း အခြေခံ ကောင်းများ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် နိုင်ငံမို့ ထိုအသက်အငယ်ဆုံးလူသားလေးအား နယ်ပယ်အသီးသီး မှ ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်များ က ၎င်းတို့အမွေကို ဆက်ခံရန် ဆန္ဒရှိနေကြသည်။

ဟော...

ရင်ပြည်ရှေ့ကို လည်သာဝတ်စုံ ခပ်ကျပ်ကျပ်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်ခပ်ကြမ်းကြမ်းစီးပြီး ရောက်ရှိလာပါပြီ...

သူ ကတော့ အများ သူငါ တက်ကြွစွာ မျှော်လင့်နေတဲ့ လူရွယ်လေး ဗားနား...

အခန်း (၃)

တကယ်တော့ ဒီနေရာကို ဗားနား လာချင်လွန်း၍ မဟုတ်။ သမ္မတရုံးမှ သူ့နာမည် လိပ်မူပြီး ဖိတ်စာတစ်စောင်ပေးပို့လာ၍ သာ အမျိုးသားရေး အသိနှင့် သူ့လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဗားနား’

သမ္မတက ခပ်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးလေသည်။ တက်ကြွဖြတ်လပ်တဲ့ လူရွယ်လေး တစ်ယောက် ကို ကြည့်ရတာ ခွန်အားတစ်မျိုး

ရင်ထဲစီးဆင်းသွား သလိုပါပဲလားလို့ တွေးလိုက်မိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘တွေ့ ရတာ ဝမ်းသာတယ်သား...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

သမ္မတက ဝမ်းသာတယ်ဆို၍ သာ သူ့အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်ရသည်။

တကယ်တော့ ဃာဏူး ဝမ်းမသာပါ...။

သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက် တစ်လေမှမရှိတဲ့

ရည်းစားစကားလိုက်ပြော ချင်ရင်တောင် အသက်နှစ် ဆယ်အောက် မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာလို့ ရှာရမှန်းမသိတဲ့ ဟောဒီနိုင်ငံကို သူ စိတ်ကုန်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ...။

အခုတော့ ကြည့်ဦး...

တရားဝင်ကို စာထွက်လာပါပြီ... သူက ဟောဒီနိုင်ငံရဲ့ အသက်အငယ်ဆုံး တစ်ဦးတည်း သော မျိုးတက်ဆက်တဲ့...

အဲဒါက ကိစ္စမရှိ... စီကနဆို အီစကို ဖြစ်မှာ တော့ စိုးရိမ်မိသည်။ အခုလို သမ္မတက ခေါ်တဲ့ ကိစ္စလိုဟာမျိုးပေါ့... ခေါ်ပြီး ဘာခေါင်းစားဦးမှာ မှန်း မသိ...

ဟော... သမ္မတ စကားစပြီ...

‘ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိနပ်ပြင်ရန်အတွက် ဖိနပ်ချုပ်သမားထံ သွားကြရသည်။

သစ်သားပစ္စည်း ကို ပြုပြင်ရန်အတွက် လက်သမားကို ခေါ်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတည်းဟူသော သဘောကို မောင်းရန်အတွက် ယင်းအတတ်ပညာ၌ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သူကို ချဉ်းကပ်ရမည်... တဲ့ ဆိုကရေး တီးပြောခဲ့တဲ့ အယူအဆတစ်ရပ်ပေါ့ သားရယ်... ဘာဘတို့နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံ့သားကောင်းရတနာ တွေ တစတစဆုတ်ယုတ်လာတာ သားလည်း အသိပဲ... သားကို ဒီကိုခေါ်ရတာ က ဘာဘတို့ရဲ့ နိုင်ငံ တည်းဟူသော သဘောကို မောင်းဖို့ တစ်ဦးတည်းကျန်တော့တဲ့ မျိုးဆက်သစ် သားမှာ ဘာစိတ်ကူးစိတ်သန်း ဘယ်လို ဝါသနာတွေ ရှိမယ် ဆိုတာ ဘာဘတို့သိဖို့ လိုမယ်ထင်လို့ ခေါ်မေး ရတာ ပါ သား...’

ထင်သည့်အတိုင်းပင်...

လူသားအရင်းအမြစ်ရှားပါးမှု ပြဿနာကြောင့် သမ္မတက သူ့ကို တာဝန်ကြီးကြီးယူရန် အခု ကတည်းက မျိုးစေ့ချထားချင်ပုံ ရသည်။

သမ္မတကြီးက သူ့ကို နောက်တစ်ချိန်အတွက် သမ္မတ ဖြစ်ဖို့ အခုကတည်းက ပုံသွင်းထား ချင်တာလား...

ဟင့်အင်း...

သမ္မတတော့ သူမလုပ်လို့... ထစ်ခနဲဆို အမျိုးသားဝတ်စုံကြီး ရွှေစလွယ်ဘာတွေ လွယ် ပြီး ဟိုနိုင်ငံသွား... ကြွေးမြီတွေ လျော့ပေါ့ပေးဖို့ တောင်းဆို... ဒီနိုင်ငံလာ နည်းပညာတွေ မျှဝေ ပေးပါပြော...

ကုလသမဂ္ဂ ရောက်တော့လည်း ရာသီဥတုပြောင်းလဲမှု တိုက်ဖျက်ရေး ထံ ပါဝင်ပါမယ်၊ ကတိတွေ ပေး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံက လူတွေ ကိုလည်း အလုပ်လက်မဲ့ဦးရေ ပပျောက်စေရမယ်၊ ဘာညာ တွေ တွန်းနေရတဲ့အလုပ်တွေ သူမလုပ်ချင်... ဦးနှောက်ခြောက်သည်။ ခေါင်းစားပြီး နားငြီး သည်။

သူ့အတွေး မဆုံးခင်ပင် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်ဆန်သည့် စစ်ဗိုလ်ချုပ် တစ်ယောက် က သူ့ကို လိုရင်း တိုရှင်း မေးပြန်သည်။

'စစ်ထဲဝင်မလား ကောင်လေး... ဗိုလ်သင်တန်းက ဆယ့်ခြောက်နှစ် မှာ လျှောက်ရတာ မှန်ပေမယ့် အရာရှိဦးရေနည်းနေလို့ မင်းကို အထူးအခွင့်အရေး အနေနဲ့ နှစ် နှစ် နောက်ဆုတ် ပေးမယ်။ မင်းဘက်က စိတ်အားထက်သန်မှု ရှိတယ် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘူးဆိုရင် နောက် တစ်ချိန်မှာ စစ်ဦးစီးအရာရှိချုပ် တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အထိ အဘ Train ပေးမယ် လုပ်မလား...'

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးကြည့်မိသည်... အခက်အခဲတွေ ကတော့ အများ သား... ဆံပင်ကို ပုံဆန်းဆန်းညှပ်ခွင့်မှ မရှိ။ gel တွေ wax တွေ နဲ့ ဟိုထောင် ဒီထောင်

ထောင်ခွင့်မရှိ။ ဘဝရဲ့ အချိန် တော် တော် များများ ယူနီဖောင်းကြီးဝတ်၊ ခါးကြားမှာ ပစ္စတိုတွေ ၊ ခြောက်လုံးပြူး တွေ ထိုး၊ ဗိုလ်ရှု စင်ပေါ်ကနေ ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ရဲ့ အလေးပြု ခြင်းတွေ ဘာတွေ ခံ၊ အခါအခွင့်သင့်တဲ့အချိန်တိုင်း အမြောက် ဆယ့်တစ်ချက်ပစ်ဖောက် ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုသည်တွေ ဘာတွေ အလုပ်ခံရမယ့်ဘဝ သူနဲ့ အပ်စကပ်ပါရဲ့ လား...

အဲဒါတွေ က အသာထားဦး...

စစ်တပ်ဆိုတာ အခုဝင်ပြီး အခုထွက်လို့ ရတာ မဟုတ်...ဟို ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ပြောခဲ့ ဖူးသလို... ဆယ်နှစ် ... ဆယ်နှစ် ... ဆိုတာကြီးကလည်း ရှိနေပြန်သေးသည်။

ဟင်း...

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်စဉ် ရဲဝင့်သည့် ကဗျာဆရာတစ်ဦးက ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ အဖြေ ကို မစောင့်တော့ဘဲ သူ့အား အော်ပြောပြန်သည်။

‘အရင်းစစ်လိုက်ရင် လောကမှာ လူတန်းစား သုံးမျိုးပဲရှိတယ်.. ဃာဠူးရေ... လက်ချည်း သက်သက် အလုပ်လုပ်တတ်သူဟာ အလုပ်ကြမ်းသမား Labour တဲ့ကွ...

လက်ရော ဦးနှောက်ပါသုံးတက်သူဆိုရင်တော့ ပညာ ဖြစ်လာပြီ...

Craftsman ပေါ့ကွ...

အေး... လက်၊ ဦးနှောက်၊ နှလုံးသားပါ ဟန်ချက်ညီညီ သုံးတက်မယ်ဆိုရင်တော့

အဲဒါ အနုပညာရှင်ပဲ.. အဲဒါ Artist ပဲ ဃာဠူးရဲ့ ... မင်း ကဗျာဆရာလုပ်ပါလား... အက်ဂါအန်းလန်း ဖိုးတို့၊ ဘိုင်ရွန်တို့၊ ရှယ်လီတို့ကို အားမကျဘူးလား... မင်း ဘက်ကသာ စိတ်ဝင်စားမယ်ဆို စကား လေးတွေ ရဲ့ tone တွေ color တွေ ၊ ရစ်သစ်ပိတ် နည်းဖွင့်နည်း၊ ကင်းပုန်းချနည်း၊ လောကကို ဒွဲဒွဲ ကြည့်နည်း၊ စွေစောင်းကြည့်နည်း၊ အရွဲ့တိုက်ကြည့်နည်း၊ ပန်းတွေ ၊ မိုးရေစက်တွေ ၊ တိမ်လိပ်အုပ် တွေ ၊ ဆည်းဆာတွေ ရဲ့ အလှတရားရှာပုံတော် ... အိုကွာ.. လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝါဒမတူတဲ့ ကဗျာဆရာတွေ စုံထိုင်ပြီး ဟေ့ဆိုတာနဲ့ ရင်ခွင်ကို ဒွဲဖွင့်ပြီး တိုက်ကြတဲ့ ပါးစပ်တိုက်ပွဲမှာ မင်းဟာ အောင်လံမလဲတဲ့ စကားလုံး ဧကရာဇ်တစ်ပါး ဖြစ်ဖို့အထိပါ ငါ တာဝန်ယူနိုင်တယ်... ဘယ်လိုလဲ ’

အဲဒါမ... ဝ... တော် တော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောတတ်တဲ့ ကဗျာဆရာ...

ဟိုမှာ ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ဖွဲ့တယ်ထင်ပြီး တင်းသွားပြီ... အင်း... ကဗျာဆရာနဲ့

စစ်ဗိုလ်ချုပ် အခြေအတင် ဖြစ်ကြမယ့် ရန်ပိုဆိုတော် တော် လေး နားထောင်လို့ ကောင်းမှာ
ပဲ... ကဲ... အဲဒါက အသာထား...

ကဗျာဆရာလုပ်မလား...

ဃာဠုး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးကြည့်မိသည်။

ဆံပင်ရှည် ဖွာရာကျထားပြီး ခပ်နွမ်းနွယ်အဝတ်အစားတွေ ဝတ်လို့၊ ဟို ism က
ဘယ်လို ဒီ ism က ဘာညာတွေ ပြော... ဟောဟိုမှာ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ မိုးတိမ်တွေ
တို့၊ မြို့၊ ပြဟာ ဥဒံထဲက ရုန်းထွက်လာခဲ့ပြီး မှန်ကူကွက်ရဲ့ ညာဘက်စွန်းမှာ နားခိုနေပြီ... တို့၊
ပီကာဆိုရဲ့ ခြေ သုတ်ဖုံနဲ့ နတ်မိမယ်ဆိုတာ တကယ်တော့များ... တို့ အဲလို အဲလိုပြောဖို့ သူ့မှာ
ဉာဏ်နီ... ဉာဏ် နက်တွေ ရှိရဲ့ လား... လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး... ထင်တယ်...

သူ အဲဒီ လို တွေ :နေတုန်းမှာ ပဲ လက်မောင်းက ဗလနဲ့ ရင်သားခက်ကြွကြွ
မျက်နှာ ကတော့ ဆေးရောင် စုံ၊ အဲ လည်ဖလုတ် ကတော့ စကားပြောတိုင်း လည်ချောင်းမှာ
လှုပ်တုတ် လှုပ်တုတ်နဲ့ ကုတ္တီအသွင် ပုရိသအင်ကြီးက ရုံးပတေသီးသံနဲ့ ပြောပြန်သေးသည်။

'ဟယ်... ဃာဠုးရယ်... တို့လောကမှာ တော့ဟယ်... လက်တွေ ဦးနှောက်တွေ
နလုံး သားတွေ ထက် နားလည်မှု က အဓိကပေါ့ဟယ် ... သိလား... တို့လောကက
နေတတ်ရင် ကျေနပ်စရာချည်းပဲ... ၊ ဟိုကဗျာဆရာပြောသလို လေတိုက်ပွဲတွေ
လည်းဆင်နွှဲစရာ မလိုဘူး... အဲ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်လို လိုင်းထဲကလူက လုလို့
ကတော့ အသေပဲ... တို့တွေ က အချစ်လည်း ကြမ်း၊ အဆော်လည်း ကြမ်း၊ တို့နာမည်
ဃာဠုးလည်း သိချင်သိမှာ ပေါ့... celebrity ထဲကပဲလေ... မာဗီအာဘွားတဲ့... မိတ်ကပ်နဲ့
အလှအပရေး ရာမှာ တို့တွေ ကို ဘယ်သူကျော် တတ်နိုင်လို့လဲ... တို့တွေ ပဲ စိုးမိုး
ထားတာသိရဲ့ လား... ဒီတော့ တို့အကြံပေးချင်တာက တို့ လောကထဲ
လာရောက်လေ့လာကြည့်လှည့်ပါဦးလို့... နော်... နော်...'

မာမီအာဘွား စကားဆုံးတော့ သမ္မတက ယူကျုံးမရနှင့် သူ့နဖူးပြောင်ပြောင်ကြီး သူ့ပွတ် လိုက်ပြီး . . .

‘ကဲ... စကားတွေ က သိပ်ရှည်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး . . . သားဟာ ဘာဘာတို့နိုင်ငံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အသက်အငယ်ဆုံး မျိုးဆက်ဆိုတော့ ခြွေချင် လက်ချင် ဖြစ်ကုန်မှာ မျိုး တော့ ဘာဘာ မလိုလားဘူး . . . သား သေသေချာချာစဉ်းစားပါ . . . သား ပုခုံးပြောင်းယူရမယ့် တာဝန်က သိပ်ကိုကြီးမား ပါတယ် . . . သား ဘာ ဖြစ်ချင်သလဲ . . . ဘာဘာ တို့ ဘာတွေ ပံ့ပိုးပေးရမလဲ . . . ပြော . . . နိုင်ငံတော် သမ္မတလား၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်လား၊ တရားသူကြီးလား၊ ပါမောက္ခလား စွန့်ဦးတီ ထွင် လုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် လား၊ အိုက္ကာ ဒသ နဆရာလုပ်ချင်သလား . . . ကဗျာဆရာ လုပ်မလား . . . ဘာဘာတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပါ . . . သား ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမှန် သမျှကို ဟောဒီက နယ်ပယ်အသီးသီးက ထိပ်တန်းပုဂ္ဂိုလ်များ က လက်တွဲ ခေါ်ယူဖို့ အဆင်သင့်ပဲ . ’

‘ဃာဠာ... ဟေး... မာမီပြောတာ မမေ့နဲ့နော် . . . လို့’

အရေး ထဲ အခြောက် တမှောင့် . . .

သူ့စိတ်တွေ တကယ်ပဲ လေးလံမွန်းကျပ်လာမိသည်။

နှစ် ပေါင်း ထောင်နဲ့ချီပြီး တမျိုးသားလုံး အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ခဲ့ပြီးကာမှ သူက ဒီကြီးမားလှတဲ့ သမိုင်းအချိုးအကွေ့ကြီးတစ်ခုကို ပခုံးပေါ် လှမ်းတင်ရတော့မှာ တဲ့လား .

..

ဒါဟာ တရားမှုတမူ ကော ရှိပါရဲ့ လား . . .

‘ပြောပါ . . . သား . . . ’

‘ကျွန်တော် . . . ’

ပါးစပ်က တော် တော် နဲ့ ထွက်မလာ . . .

မနည်းအားယူပြီး ထပ်ပြောရသည်။

‘ကျွန်တော် ဘာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မ ဖြစ်ချင်ပါဘူး...’

ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဃာငှား စကားကြောင့် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် ...’

‘.....’

‘ကျွန်တော် အ ဖြစ်ချင်ဆုံးက...’

‘.....’

‘ကျွန်တော် နဲ့ သက်တူရွယ်တူ ကောင်မလေး တစ်ယောက် လောက်နဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ဖို့လောက်ပါ...’

အခန်း (၄)

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရှားပါးဆုံး တစ်ကောင်တည်းသာ ကျန်ရစ်သည့် ပင်တာ ကျွန်းလိပ်ကြီး သေဆုံး

ကွီကို ဇွန် ၂၇

ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ကောင်တည်းသာ ကျန်ရှိတော့သည့် ပင်တာ ကျွန်းလိပ်မျှ စိတ်ဝင် ‘အထီးကျန် ဂျော့ရှ်’ အမည် ရှိ လိပ်ကြီး သေဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အီကွေဒေါနိုင်ငံ ဂါလာပါရီ.(စ်) အမျိုးသား ဥယျာဉ်တာဝန်ရှိသူများ က ဇွန် ၂၅ ရက်တွင် ပြောကြားခဲ့သည်။

‘အထီးကျန်ဂျော့ရှ်’ သည် ပင်တာကျွန်းလိပ်မျိုးစိတ်နေ နောက်ဆုံးကျန်လိပ်ကြီးအ ဖြစ် ယုံကြည်ရပြီ ၎င်းအသက်မှာ ၁၀၀ နီးပါးရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိပ္ပံပညာရှင်များ က ခန့်မှန်းထားသည်။

‘အထီးကျန်ဂျော့ဂျီ’ မှအပ ပင်တာကျွန်းလိပ်မျိုးစိတ်ဝင် မျိုးဆက်အမွေခံ တစ်ကောင် တစ်လေမျှပင် ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိတော့ကြောင်း၊ ယုံကြည်ရခြင်းကြောင့် ‘အထီးကျန်ဂျော့ဂျီ’ သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ အရှားပါးဆုံး တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားရပြီ ဖြစ်သော သက်ရှိမျိုးစိတ်တစ်ခု၏ သင်္ကေတ ဖြစ်လာ သည့် ‘အထီးကျန်ဂျော့ဂျီ’ ၏ ရပ်ကြွင်းအား ဆေးရည်စိမ်ကာ ဆန်တာခရစ်ကျွန်းပေါ်၌ ပြသထား မည် ဖြစ်ကြောင်း အီကွေဒေါနိုင်ငံ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ရေး ရာဝန်ကြီးက ဇွန် ၂၆ ရက်တွင် ပြော ကြားခဲ့သည်။

ပင်တာကျွန်းလိပ်မျိုးစိတ်နှင့် နီးစပ်သော အခြားမျိုးစုတို့မှာမှ လိပ်မများ အား ပလာပါရီ.(စ်) အမျိုးသားဥယျာဉ်သို့ ပို့ဆောင်ကာ ပင်တာကျွန်းလိပ်မျိုးဆက်ပြန်ပွားရေး အတွက် သဘာဝ ပတ် ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး ဝါဒီများ က ကြိုး ပမ်းခဲ့သော် လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ...

ပင်တာကျွန်းလိပ်ကြီးမျိုး၏ သက်တမ်းမှာ နှစ် ၂၀၀ ကျော်ရှိရာ အသက် ၁၀၀ နီးပါးရှိ အထီးကျန် ဂျော့ဂျီသေဆုံးခြင်းကို အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးမှု အ ဖြစ် မှတ်ယူနိုင်သည်။

ဘီဘီစီ

စာကြည့်တိုက်ထဲသို့ ဃာဏူး ရောက်ရှိနေပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် တစ်ထောင်က ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ သတင်းစားတစ်စောင်မှ သတင်းတစ်ပုဒ်က ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိပြီး မသိမသာ ခေါင်းယမ်းနေမိသည်။

စဉ်းစားစရာတွေ တော့ အများ ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီ...

လိပ်နာမည် က အထီးကျန် ဂျော့ဂျီ... တဲ့... အဲဒီ လိပ်ဟာ ငါ့အ ဖြစ်နဲ့ သိပ်ကို တူလွန်း နေပါလား... ဒါဆို... ပင်တာကျွန်းလိပ်တွေ ကမ္ဘာပေါ်ကနေ မျှ :သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တာ နှစ် ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ကြာခဲ့ပြီပေါ့...

ငါတို့ လူမျိုးတွေ ရော အဲဒီ လိုပဲ တစ်နေ့မှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းနဲ့ မျှ

သုဉ်းပျောက် ကွယ်သွားတော့မှာ လား... ဒါဆို ငါဟာ အထီးကျန်ရှေ့ရှုနေရာကို ဆက်ခံမယ့် အထီးကျန် ဗာဏ်များ ဖြစ်နေပြီလား...

တို့နိုင်ငံက လူတွေ အသက်ရာကျော်ရှည်ကြတာကို ဘေးခဏချိတ်ထားဦး။

လူ့ဘဝသက်တမ်းကို ခြောက်ဆယ်နဲ့ပဲ ပျမ်းမျှယူပြီး စဉ်းစားကြည့်... အထီးကျန် ရှေ့ရှုဟာ နှစ် ၁၀၀ နဲ့ အထီးကျန်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒါဆို ငါရော... အထီးကျန်ပြီး အသက် ၃၀ လောက်နဲ့ သေဆုံးမသွားနိုင်ဘူးလား...

ဒါ... ဒါဆို ငါ့မှာ ရင်သန်နေထိုင်ခွင့်ဆိုလို့ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ် နှစ် ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့... နှစ် သစ်ကူးပေါင်း ဆယ်နှစ် ကြိမ်၊ ကျေးဇူးတော် အောက်မေ့ပွဲပေါင်း ဆယ်နှစ် ကြိမ်၊ နက္ခတ်စုံပွဲ တော် ပေါင်း ဆယ်နှစ် ကြိမ်၊ လပြည့်ညပေါင်း ၁၄၄ ကြိမ် ငါ ဖြတ်ဖြတ်သန်းပြီးသွားရင်...

သူ့ ရင်တစ်ခုလုံး ဟာ ဆင်းသွားရပြီ...

အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် ဆိုတာ အညွန့်တလူလူနဲ့ တက်ကြွဖျတ်လတ်နေရမယ့် အရွယ်ပါ။ အခုတော့ ငါ့မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်ရှိလာတဲ့ သမ္မတရာထူးကစလို အလှဖန်တီးရှင်ဘဝ အထိပါ စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိဘူးဆိုတော့ ငါ... ငါက စိတ်ဒဏ်ရာတွေ နဲ့ ကြေမ့နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား... ငါ အထီးကျန်နေပြီလား...

ထပ်မေးမယ်...

ငါ အထီးကျန်နေပြီလား...

'တောက်...'

သူ့နောက်ကျောသို့ တစ်စုံ တစ်ယောက် က စက္ကူကို လုံးထွေးပြီးပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဒီလို အပြုအမူမျိုး လုပ်တဲ့သူဆိုလို့ ဟူယံကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမှာ လဲ...

ဟုတ်ပါတယ်... သူမက အသက် (၆၁) နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်တဲ့ အဘွားအို ဟူယံပါ...

အိမ်ထောင်တစ်ဆက်ကျပြီး လင်ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပြီး

ဖြစ်တဲ့တစ်ခုလပ် ဟူယံဟာ လောကအတွေ့ အကြုံပေါင်း၊ ရင့်ကျက်မှု ပေါင်း၊ ဖြတ်သန်းမှု ပေါင်းအစုံ အလင်နဲ့ အမြဲ လိုလို တက်ကြွဖျတ်လတ်နေတတ်ပြီး ခေတ်ကို မျက်ခြေမပြတ်လိုက်နေသည့် ခပ်ဟော့ဟော့ အဘွား အို တစ်ယောက် ပေါ့...

သူမကို အဘွားဟူယံလို့ခေါ်ရင် မကြိုက်သည်မို့ ဃာဏ်က သူမနစသက် သလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ဟူယံလို့သာ ခေါ်တတ်သည်။

‘ငါ သတိထားမိသလော ကတော့ လူတွေ ဟာ အသက်ကြီးလာလေလေ အမြောက်အပင့် ပိုကြိုက် လာလေလေပဲလား မသိဘူး ဃာဏ်က... တကယ်တော့ အဲဒါ သူငယ်ပြန်တာပဲ... ကလေးများ ငယ်စဉ်တုန်းက လူကြီးတွေ နဲ့ အမြောက်အပင့်ကို ကြိုက်သလိုမျိုးပေါ့...’

စကားပြောတဲ့အခါ ယဉ်ကျေးတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ များများ ထည့်ပြောပေးပါမှ ကလေး လိမ္မာရေး ခြားရှိတယ်... ကြီးလာရင် ချမ်းသာဦးမှာ ဘာညာချီးမွမ်းတတ်ကြပြန်သေးတယ်။ တကယ်တော့ မလိုပါဘူး... ငါ့ကို အဘွားဟူယံလို့ ခေါ်ရတာ မရှည်လွန်းဘူးလား ဟူယံလို့ လွယ်လွယ်ခေါ်စမ်းပါ... မင်းနဲ့ငါ ဒီဘဝမှာ လူကြီးနဲ့ လူငယ်ပုံစံဆုံကြသလို နောက်နှောင်ဘဝ တွေ ရှိခဲ့ရင် ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကင်ဘုံလို ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာမျိုးမှာ ထပ်ဆုံ ဖြစ်ကြရင် မင်းက အကြီး ငါကအငယ်လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ... ငါ့အတွက် ယဉ်ကျေးတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ထက် ရိုးရှင်းတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ကိုပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

ကဲ... အဲဒါသာ ကြည့်...

ဒါ ကတော့ ဟူယံရဲ့ ဒဿ န... ပါ ...

အဲဒီ လို ဖလော်မျိုးတွေ လက်ကိုင်ထားလို့လား မသိ... ဟူယံဟာ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး တွေ ပေါ်တဲ့ ဟောဒီနိုင်ငံမှာ သက်တူရွယ်တူအပေါင်းအသင်းမရှိလောက်အောင် တစ်ယောက် တည်း ချွန်ထွက်နေပြီး ဃာဏ်မှာ လည်း သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအသင်းက

မရှိသဖြင့် အဘွား ကြီးနှင့် သူ ရင်ဘတ်ချင်း လာပြီကြသည်။

လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဘော်ဘော်တွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

အခုလည်း ကြည့်ဦး . . . စပ်စပ်ဆော့ဆော့နဲ့ ဘယ်တုန်းကတည်းက

စာကြည့်တိုက်ထိ ရောက်နေတာမှန်းမသိ . . . သူမက အင်မတန် ဗဟုသုတစုံသည်။ အတွေ့အခေါ်တွေ က လန်း သည်။ တကယ့်ကို ask.com ဝက်(ဘ်) ဆိုက်ဖွင့်ထားရလို ဃာဠူးသိနှင့် သမျှမေးခွန်းတွေ ကို အနီး စပ်ဆုံး ဖြေဆိုပေးနိုင်ပြန်သေးသည်။

အခုလည်း ဟူယံက စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ မိုး စကားသံမထွက်စေလိုသဖြင့်

သူမရှိနေ ကြောင်း ဃာဠူးသိစေဖို့ စက္ကူလုံးနှင့် ပစ်ပေါက် အချက်ပေးသည့် (ဟူယံဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှ အဲဒီ လို ကလေးကလားအလုပ်တွေ လုပ်တတ်ပါတယ်)

ဃာဠူးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟူယံက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြုပြီး အပြင်ကို

လက်ညှိုး ထိုးပြနေသည်။

ဒီလောက်ဆို ဃာဠူး သဘောပေါက်ပါသည်။

ဆုံနေကြ ပဉ္စမတေးသွားကော်ဖီဆိုင်မှာ ညနေသုံးနာရီ တွေ .ဖို့

ဟူယံပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဃာဠူး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်တော့ နှစ် နာရီခွဲ . . .

စာဖတ် ချိန်က နာရီဝက်တော့ ရသေး၏ ။

အခန်း (၅)

လိုချင်တာက ၁၆ နှစ် အရွယ် ချစ်သူ ကောင်မလေး . . . ရလာတာက ၆၁ နှစ်

အရွယ် ဘော်ဘော်အဘွားကြီး . . .

မတတ်နိုင်...လောကကြီးနဲ့သူဟာ ဒီလိုပဲ ကမောက်ကမအံ့ချော်မှု တွေ က များလွန်းလှ သည်။ စာကြည့်တိုက်ထဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်လိုက်တော့ ဟူယံကို မတွေ့ တော့...။

ပဉ္စမတေးသွား ကော်ဖီဆိုင်ကို ရောက်နှင့် ပြီနှင့် တူပါသည်။

သူ... စာကြည့်တိုက်က ထွက်လာတော့ လမ်းမှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် သူ့နောက်ကပ်ပါ လာသည်။

သူက အဘိုးကြီးကို မသိ။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို သိနေသည်။

‘ဟေး... ဃာဠူး... ဟေး...’

‘ဆို...’

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ...’

‘ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ဗျ...’

‘ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟ... အဘိုးမင်းနောက်မှီအောင်မလိုက်နိုင်ဘူး...’

‘ဟမ်... ဘယ်သူက ခေါ်နေလို့လဲ...’

အဘိုးကြီးက သူ့နောက် မနည်းမီအောင် လိုက်နေရသဖြင့် အနည်းငယ် ဟောဟံ ဟောဟံ လိုက်နေပြီး...

‘အဲလို သူစိမ်းမဆန်နဲ့လေ... အဘိုးပျင်းနေလို့ မင်းနောက်လိုက်ခဲ့မယ် ဘယ်လိုလဲ’

‘ကျွန်တော့်နောက်လိုက်တော့ရော ပျော်ရမှာ မို့လို့လား... ကျွန်တော် က အဘိုးပျော် အောင် ဘာလုပ်ပေးနိုင်တာကြလို့...’

‘ဪ... ဃာဠူးရယ်... မင်းတို့လို တက်ကြွဖျတ်လတ်တဲ့၊

ထူးချွန်ထက်မြက်ရည်မွန်တဲ့ လူငယ်လေးနဲ့ စကားပြောခွင့်ရနေတာကိုက အဘိုးဘယ်လောက်ပျော်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာရတယ် ထင်လဲ...’

ဃာဠုးက ကိုယ်ကို ရှေ့နည်းနည်း ကိုင်းလိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက် သည့် ဟန်ပန်နှင့် ...

‘ဟော...ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ ...’

‘ဟမ်...ဘယ်မှာ လဲ...’

အဘိုးကြီးကြည့်ရတာ မျက်လုံးမှ နှိပ်တော့ ရသည်။

ဃာဠုးကြောင့် သူပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား မျက်မှောင့်ကြီးကြုတ်ကာ အဝေးကို ကြည့် လိုက်သည်။

‘မတွေ့ဘူးလား... အဘိုး လေဒီ အဘိုးကို လိုက်ရှာနေပြီနဲ့ တူတယ်...’

‘ဟေ...ငါ အိမ်အလုပ်တွေ သူ့ကို ကူပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာကို...’

‘မိန်းမတွေ ဆိုတာ ဒီလိုပဲဗျ အိမ်ဦးခန်းကို တစ်ချိန်လုံး မျက်စောင်းထိုး ကြည့်နေတတ်ပြီး အိမ်ထောင်ဦးစီးရှိနေမှ ကျေနပ်ကြတာ ချစ်လွန်း ခင်လွန်းလို့တော့ မထင်ပါဘူးဗျာ... ရန် ဖြစ်စရာ အဖော်မရှိလို့ ပျင်းကြတယ် ထင်ပါရဲ့...’

‘ဃာဠုး... ကြည့်စမ်း... အခု အဲ့အဘွားကြီး ဘယ်နားရောက်သွားပြီလဲ...’

‘ဟို...ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတယ်ဗျာ... အဘိုး ဒီအပင် နောက်မှာ ခဏဝပ်နေ... ကျွန်တော် အခြေအနေကောင်းတာနဲ့ ဂျိုးကူသံ သုံးချက်ပေးလိုက်မယ်။ အဲတော့မှ ထွက်လာခဲ့...’

‘အေး... အေး... ဟိတ်ကောင်... မင်း ငါ့ကို ခေါ် ဖြစ်အောင်တော့ ခေါ်နော်... ငါ ဂျိုးကူသံ စောင့်နေမယ်...’

‘စိတ်ချ... စိတ်ချ...’

အဘိုးကြီးက တကယ်ပင် ဃာဠုးပြောတဲ့အတိုင်း သစ်ပင်နောက်မှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဝပ်ကာ စောင့်နေသည်။

ဃာဠုးခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းလိုက်ရင်း ပဉ္စမတေးသွား ကော်ဖီဆိုင်သို့
သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရတော့ သည်။

ဃာဠုးရိုင်းစိုင်းတတ်တဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက် တော့ မဟုတ်ပါ... ဒီကိစ္စက
ပြောရမှာ တော့ အရှည်ကြီးပါ...

ဟူယံ တစ်ခါက ပြောဖူးတယ် ...

‘ဃာဠုးရေ... တို့အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ ကို အဘိုးအို အဖွားအို
ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ပေါက် နေတိုင်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့တော့
မထင်လိုက်နဲ့၊ အသက်ကြီးတာ က ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ ဓမ္မတာမို့ ကြီးလာကြတာ...။
အသက်ကြီးတိုင်း လူတွေ သူတော် စင် ဖြစ်လာကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး... ဒီနှစ် ခုကို
ဘယ်တော့မှ တွဲ မမြင်မိစေနဲ့...’

အင်မတန် တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ဟူယံရဲ့ ဆုံးမစကားပါ...။

ဒီလိုပါ...။

ဃာဠုးက အထီးကျန်ဂျော့ဂျိုလို ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ အသက်အငယ်ဆုံး နောက်ဆုံးမျှ
းဆက်၊ သူ့မှာ သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအသင်း ချစ်သူရှားပါးပြတ်လပ်မှု ပြဿ နာနဲ့
ရင်ဆိုင်နေရသည် ဆို တာ အားလုံးသိပါသည်။

ဃာဠုး ဒီတိုင်းပြည်မှာ မပျော်ဘူးဆိုတာလည်း အားလုံးနားလည်ကြသည်...။

ထို့ကြောင့် ဃာဠုးကို တိုင်းပြည်ရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရင်သွေးရတနာလို
အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားပြီး ကြီးမားလှသည့် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ကို အားလုံးက
တညီတညွတ်တည်း ပေးထားကြသည်။

အဲဒါ ကတော့ ဃာဠုး ဒီနိုင်ငံမှာ မည် သည့်ကိစ္စ မည် သူ့အကြောင်းအရာနှင့် မှ
ပိုက်ဆံကုန်ကျစရာ လုံးဝ လုံးဝ မလိုပါ...

လေယာဉ်၊ သင်္ဘော၊ မီးရထားလက်မှတ်ခ၊ ပန်းခြံကြေး... ကော်ဖီဖိုး၊

မုန့်ပဲသရေစာဖိုး၊ ရှေ့ပင်ကုန်ကျစရိတ်၊ စတိတ်ရှိုးလက်မှတ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံဝင်ကြေး... စိတ်ညစ်လို့ အိမ်မပြန်ဘဲ ဟိုတယ်သွားအိပ်ရင်တောင် ဟိုတယ်အခန်းခ၊ ကျန်းမာရေး စရိတ် မည် သည် မည် သည် ကိစ္စနှင့် မျှ အဖိုးအခ ပေးရန်မလိုပါ...

ဗာဏ္ဍက တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို မသိသော်လည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး ကတော့ ဗာဏ္ဍကို သိကြပါသည်။

ဗာဏ္ဍ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်လျှင် ထိုကော်ဖီဆိုင်က အစားအစာ ကုန်ကျစရိတ် ကျေနပ်စွာ စပွန် ဆာပေးလိုက်သည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူပါကလည်း ကိုယ် ဝယ်ယူသည့် စုပါမားကတ်ကြီးများ က ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာ ပင် မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးလိုက် ကြသည်။

အကယ်၍ ဗာဏ္ဍငွေပမာဏကြီးကြီး သုံးဖြုန်းမိသော ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာအရောင်း ဆိုင် များ ကုန်ကျစရိတ်မတတ်နိုင်လျှင် ဗာဏ္ဍသုံးစွဲခဲ့သည် ဘောက်ချာပြုပြီး အစိုးရဘတ်ဂျက်ဌာနတွင် ငွေထုတ်ယူနိုင်ကြောင်း အစိုးရကလည်း တရားဝင်အမိန့်စာ ထုတ်ထားပေးပြန်ပါသေးသည်။

ဗာဏ္ဍသည် ထိုတိုင်းပြည်မှာ တော့ ထိုသို့အခွင့်ထူးခံ လူတန်းစား တစ်ယောက် ဖြစ်နရ သည်။ ထိုအခွင့်အရေခို ဗာဏ္ဍက ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ ကံကြမ္မာကသာ ဗာဏ္ဍကို ရွေးချယ်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗာဏ္ဍ အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ် ပြည့်သည့်နေ့မှစ၍ ထိုအခွင့်အရေး ကို တိုင်းပြည်က လက် ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဗာဏ္ဍအပြင်ထွက်တိုင်း စောစောကလို ဘုမသိ ဘမသိ အဘိုးကြီး အဘွား ကြီးများ ဗာဏ္ဍနား လာကပ်ကြပြီး စကားရော ဖောရော ဝင်လုံးကြကာ ဗာဏ္ဍနှင့် အတူ ဟိုပစ္စည်း ဖြုတ်ယူ၊ ဒီပစ္စည်းဆွဲ လုပ်ကြသည်။

အရောင် ဆိုင်များ ကလည်း ဗာဏ္ဍဆွဲမျိုးသားချင်း၊ အသိမိတ်ဆွဲထင်၍ သူတို့ယူကြသမျှပစ္စည်းများ ကို အလကား ပေးလွှတ်တတ်ကြသည်။

ကိုယ့်ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဝင်အမြတ်ထုတ်ကြသည်မို့ ဃာဏ်အားနာရသည်။

ဃာဏ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း အလကားရတယ်ဆိုပြီး တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီး အလကားပေး...
. လို့တော့ မလုပ်ပါ လူ့ဘဝကို သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်သည်။ ကြာတော့ ဃာဏ်
အထာနပ်သွားသည်။

စကားရော ဖောရော ဝင်အရောမခံနိုင်တော့... ဟူယံကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ
အနား အကပ်မခံတော့...

စောစောက အဘိုးကြီးဆို ခဏအနားလပြီး ချဉ်းကပ်ရုံမျှနှင့် သူ့ငယ်ဘဝကို
ဃာဏ်မှန်း နိုင်ပါသည်။

လူပျင်း လူဖျင်း လူညံ့ တစ်ယောက် ထက်မပိုတာ ဝန်ထမ်း

ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် မလှုပ် မရှုပ် မပြုတ် စာရင်းဝင်၊ ကိုယ်က ပေးဆပ်ဖို့ထက်
ဘယ်သူ့ဆီက ဘာရမလဲ အမြဲချောင်းနေတတ် သည့် လူ့အာဖုံကွီးများ ဖြစ်ခဲ့ပုံပေါ်သည်။

ကြီးလာတဲ့အထိ ကိုယ့်စရိုက်ကိုယ် မချိုးနှိမ်နိုင်ဘဲ

မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့အကျင့်က အရိုးစွဲ အရေထူနေပုံရသည်။

ဪ... .

ဒါနဲ့ ကြားဖြတ်ပြီး ရယ်စရာတစ်ခုပြောရဦးမယ်... .

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးညလောက်တုန်းက ဃာဏ်တို့ရဲ့ နှစ် အိမ်ကျော်မှာ

သူခိုးမိသွားသည်။ သူခိုးက တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ခေါင်းစွပ်အမည်
:စွပ်ထားသည်မို့ သူခိုးမိမိချင်း ဆိုင်ရာက ခေါင်းစွပ်အမည် :ကို ချွတ်ကြည့်လိုက်တော့
ဘယ်အရွယ်လို့များ ထင်ကြသလဲ... .

ခြောက်ဆယ့်ရှစ်နှစ် တဲ့ ခင်ဗျ... .

မျက်စိလည်း မှုန်၊ နားလည်း ထိုင်း ဖြစ်နေပြီမို့ သူဖော်ထွင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည့်
အိမ်အတွင်း : ထဲက ဇူဇူရှေ့မှာ ယောင်တိယောင်ကန်းနဲ့ အကြာကြီးရပ်နေရင်းကနေ

အိမ်ရှင်တွေ သိသွားပြီး ရဲဖုန်းဆက်လိုက်ကြတာ ... တဲ့...

ပြုံးတော့ ပြုံးချင်စရာပါပဲ...

အင်းလေ... အရွယ်ကောင်း သူခိုးတွေ လည်း အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ
သူခိုးဘိုးဘိုးကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတာ လောကသဘာဝပဲပေါ့... သိပ်တော့
မထူးဆန်းလှပါဘူး...

အခန်း(၆)

ပဉ္စမတေးသွား ကော်ဖီဆိုင်ကိုရောက်တော့ ဟူယက ဃာငူးကြိုက်တဲ့
ပင်လယ်သေလို့ အမည် ရတဲ့ thead sea ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကြိုမှာ ပေးထားပြီး
အငွေမပုံစေရန် အောက်ခံပြားနှင့် လုံအောင် အုပ်ပေးထားလိုက်သေးသည်။

သူမ ကတော့ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ ငြိမ့်နေလေရဲ့...

‘ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ဟူယံ...’

‘စောစောပဲ... မင်းအတွက် ကော်ဖီမှာ ပေးထားတယ်...’

သူမက ဟူယံမှာ ပေးထားတဲ့ thead sea ကော်ဖီအပြင်စားတစ်ခွက်ကို တစ်ကျ
က်မော့ သောက်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ စွယ်စုံကျမ်းကြီးဟူယံက...

‘ဟက်ခရိုမိုက်(စ်) ရင်ပြင်မှာ တို့တတွေ ပါခဲ့ကြတဲ့ နောက်ဆုံးအမျိုးသားရေး
လှုပ်ရှားမှု ကြီး က ကမ္ဘာမှာ အတော့်ကို ကိုရို.ကားယားဆန်ခဲ့တာပဲနော်...’

ပြောပြီး သူမဘာသာ နှစ် ခြိုက်စွာ ရယ်မောနေပြန်သည်။

‘ဘာလဲ... သမ္မတရာထူးကစလို့ မိတ်ကပ်ဖန်တီးရှင်အဆုံး ကျွန်တော့်ကို
ပေးအပ်ခဲ့ကြတဲ့ အဲလေ... ပေးအပ်ချင်ကြတဲ့ ကိစ္စလား...’

‘ဒါပေါ့... မင်းကို ငါ ရယ်လည်း ရယ်ချင်တယ်... သိပ်လည်း သနားတယ်
ဃာဠာ... ဟက်ခရိုမိုက်(စ်)မှာ မင်းနောက်ဆုံး ပြောတဲ့စကားလေးကလည်း
တို့နိုင်ငံအတွက်တော့ တကယ့် ကို ဂန္ထဝင်ပါပဲ...’

‘ဪ... ဒီရင်ပြင်ပွဲကို ဟူယံပါ တက်ရောက်ခဲ့တာကိုး...’

‘ဟူယံ... ကမ္ဘာမှာ ဒီနေ့ လူဦးရေ ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ...’

‘ကြောက်မမန်း လိလိ များ နေပြီပေါ့...’

သူမက လက်ငါးချောင်းထောင်ပြသည်။ သန်းပေါင်း ငါးသောင်း... အားပါးပါး
ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသားတွေ ခြေချဖို့ရော နေရာကျန်သေးရဲ့ လား... ဘာကြောင့် ငါတို့နိုင်ငံကျမှ
လူသားပတ် လပ်မှု ပြဿ နာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပါလိမ့်...’

‘၁၈၀၀ မှာ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ သန်း ၁၀၀၀ နဲ့ စခဲ့တာ... နှစ် ပေါင်း ၁၃၀ အကြာ
၁၉၃၀ ကျတော့ သန်း ၂၀၀၀... နောက်ထပ်နှစ် ပေါင်း သုံးဆယ်အကြာ ၁၉၆၀ မှာ သန်း
၃၀၀၀... အိုး မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ နောက်ထပ် နှစ် ပေါင်း နှစ် ဆယ်ခုနစ်နှစ်
အကြာ ၁၉၈၇ မှာ သန်း ၅၀၀၀၊ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ် နှစ် အကြာ သန်း ၆၀၀၀၊ နှစ်
ဆယ်တစ်ရာမှာ သန်း ၇၀၀၀၊ မင်းစဉ်း စားကြည့်လေ ၃၀၁၃ မှာ လူဦးရေ သန်းပေါင်း
ငါးသောင်းကျော်လာတာ ဆန်းသလား...’

‘တွေ့လား... ဟူယံတို့က စကားပြောရင် အဲဒီလို စာအုပ်ကြီး
အင်မတန်ဆန်သည့် အကိုး အကားတွေ ကလည်း အရမ်းကို တိကျ၏။’

‘လူဦးရေက မဆန်းပါဘူး... သန်းပေါင်း ငါးသောင်းကျော်ထဲမှာ မှ
ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်လူ မျိုး ကိုယ်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် တစ်လေမှ
မရှိတဲ့ ကျွန်တော် တို့ နိုင်ငံရဲ့ အ ဖြစ်က ထူးဆန်းနေသလားလို့ပါ...’

‘ဒီကိစ္စကိုလည်း ယိုးမယ်ဖွဲ့ မနေနဲ့လေ။ မင်းကို တို့တမျိုးသားလုံးက
မျှော်လင့်နေကြတယ် နော်... ဃာဠာ... လူဦးရေ စစ်တမ်းတစ်ခုအရဆိုရင် တို့နိုင်ငံမှာ

အသက် ၂၀ မိန်းကလေး ၆ ယောက် ၊ ၂၀-၂၅ ဆယ့် တစ်ယောက် ၊ သုံးဆယ်နဲ့အထက် ဆယ့်ကိုးယောက် ကျန်သေးတာပဲ... မင်း တစ်ယောက် ယောက် ကိုတော့ ရွေးချယ်ဖို့ကောင်းပြီ...'

'အမျိုးသားရေး အသိနဲ့ အစိုးရကိုယ်တိုင် စပ်ဟပ်ပေးစားလာတာမျိုးတော့ ဘယ်သူက ရင်ခုန်မှာ လဲ ဟူယံ...'

'ဒါပေါ့... တို့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်... စောစောကပြောတဲ့ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ သန်းပေါင်း ငါးသောင်းဆိုတာကလည်း ဖွံ့ဖြိုး ဆဲနိုင်ငံရဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့နိုင်ငံမှာ လူဦးရေတိုးနှုန်းပိုများ နေလို့ပါ။ အာဖရိကတိုက်လို နေရာမျိုးပေါ့... ဖွံ့ဖြိုး ပြီးနိုင်ငံတွေ မှာ ကတော့ ခို့လောက် အခြေအနေ မဆိုးရင်တောင် သူတို့မှာ လည်း လူဦးရေပြတ်လပ်မှု စိန်ခေါ်သံက ပြင်းထန်နေပြီ... မင်းလည်း ကြားဖူးမှာ ပေါ့... အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတစ်ခုမှာ ဆို ယူစရာမိန်းမ တစ်ယောက် မှ မကျန်တော့ဘူး၊ မိန်းမ ကို မှော င်ခိုသွင်းနေရပြီ...'

ဃာဠုက ဟူယံစကားကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

'ဒါနဲ့ ဟူယံ... ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အိုယာထီမြစ်ထဲမှာ ငါးတစ်ကောင်တွေ တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကော ကြားပြီးပြီလား...'

'ဘယ်မကြားဘဲနေလိမ့်မလဲ... မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်း မင်း အထီးကျန်နေသလို အိုယာထီ မြစ်လည်း ပြဒါးဆိပ်တွေ ထဲက ငါးတစ်ကောင်တစ်လေမှ မရှိတော့ဘဲ အထီးနေတာပဲကွယ်... ငါး ဆိုတာကလည်း ရေရှိရုံနဲ့မကဘူး တံတားတစ်စင်းပြီး တစ်စင်း တိုးနေမှ မဟုတ်ဘူး... ငါးရှိမှ တင့်တယ်တာကွ...'

'ဒါပေါ့ ဟူယံ မြစ်ဆီကို ငါးတစ်ကောင်ရောက်လာသလိုပဲ ကျွန်တော့်ဆီကို ကောင်မလေး တစ်ယောက် လောက်ရောက်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ... အဟား... အဟား...'

ပြောပြီး သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်စဉ် သူတို့ကော်ဖီပိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာတဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်ကောင်မလေး တစ်ယောက် ...

‘သမီးက ဆယ့်ခြောက်နှစ် တစ်ရက်လျှော့ ရှင့်...’

‘ဟင်...’

သူ့ရော ဟူယံပါ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် မှင်သက် အံ့ဩစွာ ပြု
င်တူကြည့်လိုက်မိသည်။